

Budapest, 1889. november 5. – St. Paul, Minnesota, USA, 1959. június

1911-ben jogi diplomát szerzett a budapesti Királyi Magyar Tudományegyetemen. 1919-ben alapító tagja, titkára, majd 1923-tól 1926-ig elnöke a Magyar Köztársasági Pártnak. 1923-ban köztársasági propagandáért másfél évi fegyházbüntetésre ítélték. 1924-ben kalandos úton Bécsbe szökött, majd Párizsban telepedett le, ahol átvette az Emberi Jogok Ligája magyar szekciójának a vezetését; 1925 májusától ő szerkesztette a Károlyi Mihályt támogató párizsi Köztársaság című lapot. Kalandor módon titkos szervezkedést indított egy Horthy-ellenes puccs érdekében, ezért Károlyiék szakítottak vele, és 1925 novemberében lemondatták a liga magyar szekciója éléről. 1927-ben visszatért Magyarországra; elfogták, és ez év augusztusában franciaországi tevékenységéért öt év fegyházra ítélték. 1932-ben szabadult, de egy ideig még rendőri felügyelet alatt állt. Megalapította a rövid életű Magyar Szabadság Pártot, amelynek ő lett a vezetője. A német megszállás után a Gestapo letartóztatta, de a deportálásból sikerült megszöknie. 1945. március 30-án pártja, a Magyar Köztársasági Párt fuzionált a Független Kisgazdapárttal. 1945. április 2-án Budapesten bevásztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945. augusztus 20-án bekerült az FKGP Országos Intézőbizottságába. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Pest-Pilis-Solt-Kiskun és Bács-Bodrog vármegyei választókerületben ismét mandátumot szerzett. 1946. március 12-én az FKGP Elnöki Tanácsa koalícióellenes magatartása miatt tizenkilenc társával együtt kizárta a pártból, de a mandátumát megtartotta. 1946. június 5-én elhagyta Magyarországot, ezért a Nemzetgyűlés 1947. április 22-én kizárta a tagjai sorából. 1956-ig Nyugat-Németországban élt, majd az Egyesült Államokban telepedett le. Az emigrációban újjászervezte a Magyar Köztársasági Ligát, s 1949 és 1956 között tagja volt a Magyar Nemzeti Bizottmánynak.